

ІНТЕРВ'Ю

Перш ніж спуститися вниз, я заклеїв Лейлі рота двома шарами скотчу, але ось детектив сідає за стіл, а її приглушені крики досі чутно.

У нього старий диктофон — такий показують у фільмах вісімдесятих. У довжину сантиметрів 25, у ширину — десь 15, на лівій кнопці — велике червоне коло. Детектив одночасно натискає її та кнопку «старт» — і кладе диктофон посередині стола. Коліщатка касети починають крутитися.

— Назвіть ваше ім'я, будь ласка, — каже він.

Я прочищаю горло.

— Лідс Гебріел.

Відсік для батарейок перемотаний скотчем, закріпленим по краях диктофона. Яка іронія. Ця старезна штука зараз запише кожне моє слово, і що? Це якось допоможе?

На цьому етапі я вже все. Я здався. У кінці цього тунелю немає світла.

Не впевнений навіть, що в цього тунелю є *кінець*.

Усе остаточно вийшло з-під контролю — що тепер зробиш? Я розмовляю з детективом, з яким познайомився на форумі в інтернеті, а тим часом моя дівчина божеволіє на горі.

Лейла ніби відчула, що я про неї подумав. Знов починає кричати. Чую, як поверхом вище дерев'яне узголів'я стука-

ється об стіну — і від цього величезним порожнім будинком котиться луна.

— Тож, — озивається чоловік, — із чого почнемо? — Він, схоже, не звертає уваги на крики, а от я навряд чи зможу. Не так уже й легко сидіти, розуміючи, що Лейла страждає через мене. Я здригаюся від кожного звуку, що лунає із другого поверху. — Розкажіть, як ви познайомилися, — пропонує детектив.

Мені не дуже хочеться відповідати на питання, які явно не приведуть до потрібних відповідей, але краще я вже слухатиму звук свого голосу, аніж приглушені крики Лейли.

— Ми познайомилися минулого літа. Тут колись був міні-готель. Я був басистом у групі, яка грала на весіллі її сестри.

Чоловік нічого не каже у відповідь. Відкидається на спинку стільця, мовчки дивиться на мене. Не знаю, що ще додати. Які ще йому потрібні подробиці?

— Який стосунок має Лейла до того, що відбувається в цьому будинку? — питаю я.

Він хитає головою, нахилиється вперед, складає руки й спирається ліктями на стіл:

— Може, й жодного. Але саме тому я й тут, Лідсе. Зачіпка може ховатися де завгодно. Згадайте той перший день. Що було на Лейлі? Чому ви обоє опинилися тут? Якими були її перші слова? Чи хтось із вас того вечора помітив щось незвичне в цьому будинку? Що більше ви мені розкажете, то краще. Кожна дрібниця важлива.

Я кладу лікті на стіл і затуляю вуха долонями, аби не чути приглушених криків Лейли. Невимовно тяжко усвідомлювати, як їй зараз погано. Я так сильно її кохаю, але не знаю, чи зможу піти туди й сказати, *за що саме*, коли вона проходить через таке з моєї вини.

Намагаюся не думати про те, як ідеально все було на початку. Згадуючи це, я знов і знов переконуюся, що отакий результат — найімовірніше, моя провина.

Я заплющую очі й пригадую вечір нашого знайомства. Вечір, коли життя було простішим. Коли ми ще нічого не знали і справді були щасливими.

— Вона просто жахливо танцювала, — кажу я чоловікові. — Це було перше, на що я звернув увагу...

Розділ 1

Ну й жахливо вона танцює.

Це перше, що я помічаю зі сцени, граючи свої акорди. У неї довгі руки. Таке відчуття, що вона взагалі не знає, як їх контролювати. Вона скаче у траві босоніж — тупотить ногами, не зважаючи на ніжність мелодії. Смикає головою, наче скажена, і неслухняні чорні кучері падають на обличчя, наче вона на концерті хеві-метал гурту.

Смішно те, що грає-то сучасна кантрі-група. Кантрі-група з *ніжною* музикою. У нас такі пісні, що слухати їх — це вже біль, а грати — то тим паче.

Це гурт Гаррета.

Він так і називається — «Гурт Гаррета». Гаррет не зміг придумати нічого кращого.

Я неофіційний четвертий учасник. Прийшов останнім. Граю на басу. І я не бас-соліст, якого всі люблять і поважають. У мене електрична бас-гітара. Недооцінений, непомітний інструмент, який зазвичай тримає у руках невидимий член гурту — інструмент, який завжди звучить десь на фоні пісні, пасе задніх. Але я не проти пасти задніх. Може, тому електрична бас-гітара й подобається мені найбільше.

Я вчився на музичному факультеті в Белмонті й хотів стати співаком-сонграйтером, але я не допомагав Гаррету писати ці пісні. Йому, бачте, не потрібна допомога. У нас різні

музичні смаки, тож пісні я пишу в стилі і сподіваюся колись набратися сміливості й випустити сольний альбом.

За останні кілька років наш гурт здобув популярність, попит виріс, кошторис — теж, але мені, басисту, не стали платити ані на долар більше. Я хотів підняти цю тему, але досі не впевнений, чи варто, та й решті учасників гроші потрібні більше за мене. Крім того, якщо вже про це зайде мова, мені можуть запропонувати стати членом гурту офіційно, а я, якщо чесно, так ненавиджу цю музику, що мені соромно навіть стояти тут.

Кожен наш виступ забирає шматочок моєї душі. Один там, інший сям. Боюся, якщо так триватиме й далі, від мене лишиться саме тільки тіло.

Чесно, не знаю, що мене тут тримає. Я прийшов до них на якийсь час, але чомусь мені не вистачає яєць встати й піти. Тато помер, коли мені було вісімнадцять, і після його смерті питання грошей для мене взагалі ніколи не поставало. Він лишив мені й мамі чималу виплату за страхування життя — плюс компанію, яка встановлює інтернет-обладнання й чудово працює без мого втручання: працівники тільки раді, що я не лізу й не намагаюся змінити напрацьовані за багато років робочі схеми. Тож ми з мамою живемо на дохід від неї й нічого там не чіпаємо.

Я за це, звісно, вдячний, але я цим не пишаюся. Якби люди знали, як мало вимагається від мене у власному житті — мене б зневажали. Може, тому я і не йду з гурту. Ми багато їздимо, багато працюємо, часто допізна. Але завдяки цим мукам я відчуваю, що заслужив принаймні частку того, що лежить на моєму банківському рахунку.

Я стою на відведеному мені місці на сцені, граю і спостерігаю за цією дівчиною. Мені цікаво, напилася вона чи наку-

рилася, а чи, може, танцює отак, щоб висміяти гурт, який грає таке лайно. Коротше, байдуже, чому вона стрибає, наче рибка на суші — я їй вдячний. Це найцікавіше з усього, що траплялося на наших концертах за останній час. У якийсь момент я навіть усміхаюся — бозна-скільки цього не робив. Лишень уявити: я боявся сюди їхати.

Може, річ в атмосфері — приватний будинок, весільна гулянка. Можливо, у тому, що на нас ніхто не звертає уваги і майже всі гості вже розійшлися. Може, є щось у траві, що застрягла у волоссі цієї дівчини, і в трьох зелених плямах на її сукні — вона тричі впала лише за цю пісню. А може, усе простіше — я вже пів року як розійшовся зі своєю дівчиною, і відтоді в мене суцільний целібат.

Можливо, я не можу відвести очей від цієї дівчини з усіх цих причин разом. Та й загалом, навіть із розмазаним по щоках макіяжем і парочкою кучерів, що прилипли до лоба, вона тут — найкрасивіша з усіх дівчат. І через це мені ще дивніше, що ніхто не звертає на неї уваги. Кілька гостей ще стоять біля басейну з нареченими, а ми граємо останню на сьогодні пісню.

Моя жахлива танцівниця — остання, хто слухає нас. Ми дограємо і починаємо скручувати дрти.

Я чую, як вона кричить: «Біс!» — саме тоді, коли я спускаюся зі сцени, щоб покласти гітару в чохол. Швидко застібаю його — господи, тільки б знайти її потім, коли ми все складемо в машину.

Ми зняли два номери в цьому готелі. Їхати назад до Нешвілла — одинадцять годин, нікому не хочеться вирушати в таку дорогу опівночі.

Наречений підходить до Гаррета, коли той зачиняє багажник авто, і запрошує нас випити. Зазвичай я від такого від-